

Sygn. akt VIII K 186/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 07 kwietnia 2014r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy M. VIII Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Paweł du Château

Prokurator: Anna Wiśniewska

Protokolant: Ewelina Wielgórska-Bursiak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 07.04.2014r.

sprawy **T. P.**, syna A. i K. z domu S., urodzonego dnia (...) w W.

oskarżonego o to, że

I.. nie złożył do ogłoszenia oraz nie złożył do dnia 15 lipca 2011 r. w Sądzie Rejonowym Warszawy w XIV Wydziale Gospodarczym, sprawozdania finansowego (...). (...) spółka jawna w U. za 2010 r., mimo iż jako wspólnik reprezentujący wskazana spółkę był od tego zobowiązany

tj. o czyn z art. 79 pkt 3 i 4 Ustawy o rachunkowości;

II. nie złożył do ogłoszenia oraz nie złożył do dnia 15 lipca 2012 r. w Sądzie Rejonowym Warszawy w XIV Wydziale Gospodarczym, sprawozdania finansowego (...). (...) spółka jawna w U. za 2011 r., mimo iż jako wspólnik reprezentujący wskazana spółkę był od tego zobowiązany

tj. o czyn z art. 79 pkt 3 i 4 Ustawy o rachunkowości.

I. oskarżonego T. P. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z pkt I części wstępnej wyroku, wyczerpującego dyspozycję art. 79 pkt 3 i 4 ustawy o rachunkowości i za to na podstawie w/w przepisu skazuje go i wymierza mu karę grzywny w wysokości 20 (dwudziestu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;

II. oskarżonego T. P. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z pkt II części wstępnej wyroku, wyczerpującego dyspozycję art. 79 pkt 3 i 4 ustawy o rachunkowości i za to na podstawie w/w przepisu skazuje go i wymierza mu karę grzywny w wysokości 20 (dwudziestu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;

III. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 i 2 kk wymierzone wobec oskarżonego w pkt I-II kary grzywny łączy i jako łączną wymierza oskarżonemu karę grzywny w wysokości 40 (czterdziestu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;

IV. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, przejmując je w całości na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

W wyniku przeprowadzonej rozprawy głównej

Sąd Rejonowy ustalił co następuje:

I. S., P. R. oraz T. P. prowadzili (...). (...) spółka jawna w U.. Oskarżony T. P. z racji zajmowanego stanowiska w w/ w spółce oraz poczynionych wewnątrz spółki ustaleń był osobą wyłącznie odpowiedzialną za prowadzenie jej spraw majątkowych w tym był zobowiązany do składania corocznie sprawozdań finansowych do Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy, XII Wydział Gospodarczy w W.. Mimo istnienia obowiązku wynikającego z ustawy z dnia 29 września 1994r. o rachunkowości, oskarżony nie złożył sprawozdania spółki za rok 2010 oraz 2011.

Oskarżony nie jest osobą chorą psychicznie ani upośledzoną umysłowo, w chwili czynu miał on pełną zdolność do rozpoznania jego znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem. Jego poczytalność ani w chwili czynu, ani w toku postępowania, nie budziła żadnych wątpliwości.

T. P. był uprzednio karany sędownie za analogiczny występki z art. 79pkt 4 ustawy o rachunkowości (vide: k. 62).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:

wyjaśnień oskarżonego T. P. (k. 18-19, 64-65), karta karna (k.9), odpis wyroku (k.21), odpis postanowienia o umorzeniu dochodzenia (k.23).

Oskarżony T. P. (k. 18-19, 64-65) przyznał się do dokonania zarzuconych mu występki i w pełni zaakceptował zasadność stawianych wobec niego zarzutów. Wyjaśnił, iż przedmiotowa spółka faktycznie nie prowadzi aktualnie żadnej działalności gospodarczej. Od 2009 roku nie uzyskuje dochodów, stąd ewentualne deklaracje, czyli zeznania miałyby zdaniem oskarżonego wartość zerową. T. P. zadeklarował, iż ma zamiar wykreślić tę spółkę z rejestru. Podał, że z powodów finansowych nie złożył dotychczas stosownych sprawozdań do Krajowego Rejestru S., ale zamierza złożyć zaległe zeznania do końca lipca tego roku.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W opinii Sądu wyjaśnienia oskarżonego zasługują w pełni na przymiot wiarygodności – są one spójne, logiczne i nie zawierają sprzeczności. Nie przeczy im również pozostały materiał dowodowy zebrany w niniejszej sprawie. Zdaniem Sądu, stan faktyczny opisany przez oskarżonego jest zgodny z prawdą. Również wyjaśnienia T. P. dotyczące ogólnej sytuacji (...). (...) spółka jawna w U. nie budzą wątpliwości Sądu co do ich prawdziwości.

Zdaniem Sądu przyznanie się do winy oskarżonego jest aktem rzeczywistej skruchy i nie stanowi próby przejścia odpowiedzialności za czyn, którego w rzeczywistości nie popełnił. Należy również zauważyć, że wersja przedstawiona przez oskarżonego opisuje przebieg wydarzeń w sposób tożsamy do tego opisanego w zarzucie.

Autentyczność i rzetelność pozostałych dowodów o charakterze materialnym w postaci), karty karnej (k.9), odpisu wyroku (k.21), odpisu postanowienia o umorzeniu dochodzenia (k.23) nie były przedmiotem zarzutów stron, a także nie wzbudziły wątpliwości Sądu. Z tych względów nie odmówiono im wiarygodności i mocy dowodowej.

T. P. został oskarżony o to, że nie złożył do ogłoszenia oraz nie złożył do dnia 15 lipca 2011 r. w Sądzie Rejonowym Warszawy w XIV Wydziale Gospodarczym, sprawozdania finansowego (...). (...) spółka jawna w U. za 2010 r. oraz za rok 2011, mimo iż jako współnik reprezentujący wskazana spółkę był do tego zobowiązany tj. o czyny każdorazowo z art. 79 pkt 3 i 4 Ustawy o rachunkowości.

Dokonawszy analizy całego materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie Sąd uznał oskarżonego za winnego obu zarzucanych mu czynów.

Art. 79 pkt 4 ustawy z dnia 29 września 1994r. o rachunkowości stanowi, że kto wbrew przepisom ustawy nie składa sprawozdania finansowego lub sprawozdania z działalności we właściwym rejestrze sądowym podlega grzywnie

albo karze ograniczenia wolności. Obowiązek takowy winien być zrealizowany w ciągu 15 dni od dnia zatwierdzenia rocznego sprawozdania finansowego (art. 69ust.1 ustawy). Jednostkami zobowiązanymi do złożenia sprawozdania są, w myśl art. 3 ust. 1 ustawy o rachunkowości są podmioty i osoby określone w art. 2 ust. 1, czyli spółki handlowe (osobowe i kapitałowe, w tym również organizacje) oraz, co do zasady, spółki cywilne i jawne, a także inne osoby prawne, z wyjątkiem Skarbu Państwa i Narodowego Banku Polskiego. Przez kierownika jednostki rozumie się natomiast, według art. 3 ust 1 pkt 6 ustawy o rachunkowości, członka zarządu lub innego organu zarządzającego, a jeżeli organ jest wieloosobowy – członków tego organu, z wyłączeniem pełnomocników ustanowionych przez jednostkę.

Należy zaznaczyć, że czyn zabroniony z art. 79 pkt 4 ustawy o rachunkowości ma charakter formalny. Oznacza to, że dla realizacji jego znamion nie istnieje wymaganie wystąpienia jakiegokolwiek skutku. Penalizowany jest, bowiem sam fakt niedopełnienia obowiązków nałożonych na przedsiębiorcę w ustawie, a nie skutki ich niedopełnienia.

(...). (...) spółka jawna w U. była, w rozumieniu ustawy o rachunkowości, podmiotem gospodarczym, którego kierownik miał obowiązek składania corocznego sprawozdania finansowego do właściwego rejestru sądowego. Oskarżony T. P. pełnił funkcję wspólnika w/w spółki i był osobą wyłącznie odpowiedzialną za prowadzenie jej spraw majątkowych w tym był zobowiązany do składania corocznie sprawozdań finansowych do Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy, XII Wydział Gospodarczy w W..

Oskarżony w chwili popełnienia czynów był w stanie rozpoznać ich znaczenie i świadomie pokierować swoim postępowaniem. Nie zaszła również żadna okoliczność wyłączająca winę czy też bezprawność jego zachowania. Sąd uznał jednak, że wina i społeczna szkodliwość czynu popełnionego przez oskarżonego nie były duże. Sprawca nie kierował się motywami zasługującymi na szczególne potępienie, nie działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czy też dla wyrządzenia szkody innym osobom. Należy również zaznaczyć, że oskarżony wprowadził naruszył swoim postępowaniem formalne obowiązki wskazane w ustawie o rachunkowości, nie spowodował tym jednak żadnej realnej szkody. W związku z powyższym Sąd skazał oskarżonego za każdy z popełnionych czynów na karę grzywny w wysokości 20 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10zł. Na mocy art. 85 k.k., Sąd wymierzył oskarżonemu karę łączną grzywny w wysokości 40 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10zł.

Mając na uwadze dyspozycję art. 624 § 1 k.p.k., uznając, że istnieją podstawy do przyjęcia, że uiszczenie kosztów sądowych byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwe ze względu na przede wszystkim wysokość orzeczonej kary grzywny oraz możliwości płatnicze oskarżonego, Sąd zwolnił go od ich zapłaty i obciążył nimi Skarb Państwa.

Z tych względów Sąd Rejonowy orzekł jak w wyroku.